

De Mannen stonden op - oktober 2011 - door: Marie-José Hillenaar

Marie-José Hillenaar beschrijft een "monumentaal" moment uit de bijeenkomst in Groesbeek (september 2011).

Er kwam een man naar voren om iets te delen. Hij heette Joost. Hij vertelde dat hij een diep verdriet van binnen voelde. Een verdriet dat te maken had met het gemis van support van zijn vader, van zich gescheiden voelen van andere mannen. Terwijl hij dit verdriet voelde, zei hij, liep hij de tuin in en daar ontmoette hij een man die hem steunde in zijn gevoel van bedroefd zijn en in dat proces verschenen de Grootvaders. Ze gaven hem een staf. Dat gaf hem de kracht om naar voren te stappen en te zeggen dat het tijd was voor mannen om op te staan. Tijd voor een nieuw soort man. Volledig in zijn kracht en zacht in het hart.

Toen stelde hij voor dat de aanwezige mannen, dat waren er 19, samen een kring zouden vormen in de pauze om hun ervaring met elkaar te delen.

Er volgde een applaus voor zijn moed om te laten zien hoe hij zich voelde en voor zijn voorstel. In de pauze zagen we verderop in het gras de mannencirkel zitten. Op een moment sloegen ze de armen ineem en zongen driemaal "Ohm" als afsluiting.

Terug in de zaal, waar Sharon het programma hervatte vroeg een vrouw in het publiek of de mannen misschien bereid waren om iets te delen van hun ervaring in de cirkel.

Een van de mannen, Job, kwam naar voren en pakte de microfoon. Hij zei met een lach: "Twee verschillen in de manier waarop de vrouwen in een kring praten en waarop de mannen dat doen vielen mij meteen op. De eerste is: de vrouwen gebruiken een mooie talking stick en de mannen gebruiken een banaan, of een vork. En het tweede verschil is: de vrouwen geven de talking stick aan elkaar door wanneer zij zijn uitgepraat en wij gooien hem naar elkaar."

Er werd gelachen.

En toen veranderde alles.

Job vroeg Joost, de man die voor de pauze had gesproken, naar voren te komen. "Ik wil je uitnodigen om te delen wat jij ervaren hebt. Jij hebt ons bij elkaar geroepen." Joost kwam naar voren, wat overrompeld, en zocht naar de juiste woorden.

Toen Job naar zijn plaats wilde teruglopen riep een vrouw: "Loop niet weg. Blijf bij hem!"

Job draaide zich om en posteerde zich naast Joost. Meteen stond er uit de zaal een andere man op en ging aan de andere kant naast Joost staan, als twee steunpilaren. Joost haalde adem en begon te spreken. Overal vanuit de zaal stonden ineens de mannen op en liepen naar het podium. Daar stond een rij van 19 mannen tegenover een zaal van 160 vrouwen. Joost zei dat ze in de cirkel met elkaar gedeeld hadden en dat, hoewel iedere man een eigen achtergrond had en een eigen beleving van wat er met hen gebeurde, hij het gevoel had dat er een nieuwe man was opgestaan, geboren. Een man die zijn yin-energie wilde erkennen en die respect voor vrouwen voelde.

Een andere man deed een stap naar voren en zei:

"Ik zou met alle mannen willen buigen voor de vrouwen, zonder onszelf klein te maken."

De mannen sloegen hun armen om elkaar heen, deden een stap naar voren, keken elkaar aan en samen bogen zij voor ons vrouwen in de zaal.

Wij vrouwen stonden meteen op om deze buiging te ontvangen en met respect te beantwoorden. Handen werden gevouwen voor de borst, armen werden gespreid als een schaal waarin de mannenboodschap werd opgevangen. Een massaal gezongen Amen, (of A Man) klonk op. Daarna brak een applaus los. De vrouwen juichten van vreugde en toen klonk het gezang van de bekrachtigingsceremonie: "Oh, how we love you...."

Dit was een hoogtepunt in de bijeenkomst, als bij een heilig huwelijk, waarbij je de vereniging van het mannelijke en het vrouwelijke voelt, van yang en yin in evenwicht, van wederzijds respect, liefde en vreugde. Een helende golf van kracht en liefde stroomde door ons allen heen: dit is wat we allemaal willen, dit is wat we bedoelen, dit is hoe het kan zijn in de wereld wanneer yin en yang in evenwicht zijn.

En het is zo tastbaar dichtbij, zo voelbaar hoe mannen en vrouwen van elkaar willen houden, willen geven zonder zelf leeg te raken, willen ontvangen zonder overrompeld te worden.

Ik dacht aan de woorden van de grootmoeders: Yang is een dienende kracht wanneer het met yin in evenwicht is. Maar als yin niet in haar kracht is, vindt yang geen bedding en slaat op hol, tot het uitgeput is.

De avond tevoren gaf een van de mannen een vuurpresentatie. Hij sprong en tolde over het gras met brandende kettingen in zijn handen en terwijl hij als een derwishdanser draaide ontstond er rondom hem een blauwe schijf met lichtpunten erin en een oranje-gele rand om de schijf, als een aardbol die in de kosmos reist, als een net van licht dat voor onze ogen op een paar meter afstand ontstond en toen hij zijn armen naar boven strekte leken er twee blauwe vleugels van licht te ontstaan die, toen hij naar beneden bewoog een blauw lichtgevend zwaard vormden als van aartsengel Michaël. Toen het vuur gedoofd was, dronk hij water alsof hij dagen in de woestijn had gelopen.

Yin, dacht ik, hij heeft nu yin nodig. Iemand vroeg hem hoe hij het volhield, zo dansen en draaien met dat vuur. Hij zei: "Ik ga in mijn yang zitten, dan blijf ik vanzelf doorgaan. Maar yang raakt uitgeput en yin kan altijd blijven doorgaan, want yin doet niet, yin *is*."